

పరదేశీ కథలు

- లలిత చిట్టె

కమలమ్మ కథ

అర్ధరాత్రి సమయం - ఆ యింటిలోని వారందరూ గాఢనిద్రలో ఉన్నారు. కానీ కమలమ్మకు మాత్రం నిద్రపట్టడంలేదు. ఆ రాత్రేకాదు. గత కొద్ది నెలలుగా ఆమె నిద్రకు దూరమయింది. ఊపిరి పీల్చుకోలేనంత ఆయాసంతో ఆమె బాధ పడుతోంది. అప్పుడప్పుడూ తెరలు తెరలుగా వచ్చే దగ్గు ఆమెను ఉక్కిరిబిక్కిరి చేస్తోంది. పగలంతా ఆ కువైటు ఇంటిలో పనిచేసి రాత్రికి ఈ ఆయాసంతో నిద్రకు దూరమవడంతో, అంతులేని అలసటకు ఆమె లోనవుతోంది. శరీరంలోని శక్తి నిర్వీర్యమైపోవడం, బలహీనమవడం ఆమెకు తెలిసిపోతోంది. ఆమె ఆ యింటిలో దాదాపు 30 సంవత్సరాల నుండి పని చేస్తుండటంతో ఆ కువైటు ఇంటి యజమానులు ఆమెను దయగా చూస్తారు. అనారోగ్యంతో బాధపడుతుంటే ఆసుపత్రికి తీసుకెళ్ళి డాక్టరుకు చూపించి మందులిప్పిస్తారు. పనికూడా తక్కువగానే చేయమంటారు. కానీ ఆమెకు పని చేయడం అలవాటయి కూర్చుని జీతం తీసుకోవడం ఇష్టంలేకపోవడంతో యధావిధిగా తనపనిని చేసుకుంటూ ఉంటుంది. అందుకే బాబా ఆమెపై జాలిపడి జీతాన్ని కూడా బాగా పెంచారు. ఆ యింటిలో ఒక డ్రైవరు, ఒక వంటమనిషి, ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు ఇల్లు శుభ్రం చేసేందుకు, మరో ఇద్దరు పిల్లల్ని చూసుకునేందుకు వున్నారు. అందుకే అందరినీ అజమాయిషీ చేసి పనంతా సక్రమంగా చేయించే బాధ్యత ఆమెకు ఆ కువైటు మామా బాబా అప్పగించారు. ఈ బాబాకు అమ్మా నాన్నలు బ్రతికి ఉన్నప్పటినుండీ దాదాపు ముప్పై ఏళ్ళనుండీ ఆ యింట్లో ఎంతో నమ్మకంగా పనిచేస్తూ మంచిపేరు తెచ్చుకుంది కమలమ్మ. ముప్పై ఏళ్ళుగా ఆ యింట్లో పుట్టే ప్రతి బిడ్డను చేతుల్లో ఉంచుకుని పెంచి ఆమె అందరి ప్రేమను పొందగలిగింది. ఆమె చేతుల్లో పెరిగిన బిడ్డలందరికీ ఆమె పట్ల ప్రత్యేకమైన అభిమానం ప్రేమ ఉన్నాయి. ఇంట్లో ఏ పని జరగాలన్నా ఏ వస్తువుకావాలన్నా ఎక్కడ వుందో తెలియాలన్నా కమలమ్మనే అడిగేవాళ్ళు. ఆమె మీదే ఆధారపడేవాళ్ళు. అరబిక్ వంటలు చేయడంలో ఆమె ఆరితేరింది. కువైటు వంటకాలేకాక సిరియా, లెబనాను ఈజిప్టు, జోర్డాను, సౌదీ అరేబియాలాంటి మిగతా అరబిక్ వంటలను కూడా ఆమె ఇష్టంగా నేర్చుకుని ఇంట్లో వారికి రుచిగా వండిపెడుతుంది. మనసు మంచిదైతే ఆ మనసును వంట మీద ఉంచి ప్రేమతో తయారు చేస్తే ఆ ఆహారం రుచిగా ఉంటుందని ఆరోగ్యాన్ని ఇస్తుందని వీళ్ళు నమ్ముతారు. ఒకపూట ఆమె ఇంట్లో లేకపోయినా అనారోగ్యంతో మంచమెక్కినా మామా బాబాకు, పిల్లలకు అస్సలు తోచదు. అలవాటయిపోయినట్లుగా కమలా.. కమలా అని పిలుస్తూ ఇల్లంతా తిరుగుతారు.

1990 గల్ఫ్ యుద్ధంలో ఆమె వారినందరినీ బేస్మెంటులోని గదిలో దాచి పెట్టి ఒక్కతే ధైర్యంగా ఇంట్లో వుండి వేళకు వండి పెట్టి వారి ప్రాణాల్ని నిలబెట్టింది. వారికి ధైర్యం చెప్పి అన్నివిధాలా సహాయపడింది. ఆమె కనుక వారికి ఆసరాగా నిలబడకపోతే వారి పరిస్థితి ఘోరంగా ఉండేది. అంతటి విపత్కర పరిస్థితుల్లో యుద్ధ సమయంలో తమకు తోడుగా నిలబడి సహాయం చేసినందుకు కమలమ్మకు వాళ్ళు ఎప్పుడూ కృతజ్ఞతలు చెబుతూ ఉంటారు. పిల్లలైతే మరిను. ఆమె చేతుల్లో పెరగడం వల్ల వారికి ఆమెపైన ప్రత్యేకమైన

ప్రేమ. కువైటులో చాలామంది పిల్లలు ఊహ తెలిసేంతవరకు తమ అమ్మా నాన్నలకంటే ఎక్కువగా ఇష్టపడుతూ ప్రేమను చూపే పనిమనుషులనే ప్రేమిస్తూ వారిని తమ అమ్మగా భావిస్తూ ఉంటారు.

ఇరవై నాలుగేళ్ళ వయసులో భర్తను కోల్పోయిన కమల తన ఇద్దరు బిడ్డల్ని తల్లిదగ్గర వదిలి కువైటు దారి పట్టింది. అప్పటినుండి ఇప్పటివరకూ అంకిత భావంతో ఆ యింటిలో పనిచేస్తోంది. ఇలాంటి సందర్భాల్లో కువైటీవారు తమ కద్దామా పనిమనుషులను గురించి చాలా గొప్పగా చెప్పుకుంటారు. శుక్రవారం రోజున దువానియాలో స్నేహితులు, బంధువులు కూడుకుంటారు. అప్పుడు వారందరూ తమ కద్దామాల గురించిన మంచి చెడు మాట్లాడుకుంటారు. పని చేయకుండా పారిపోయేవారితో దొంగతనాలు చేసేవారితో ఎక్కువ తిండి తినేవారితో, పనిచేతగానివారితో తాము ఎలాంటి బాధలు పడుతున్నారో మామూలు వాపోతూ చెప్పుకుంటారు.

మరి కొందరు మామూలు కమలమ్మలాంటి వాళ్ళగురించి, వారి పనిగురించీ నిజాయితీగా ఇన్నేళ్ళుగా తమను విడువకుండా పనిచేస్తున్నారన్న విషయాన్ని గురించీ గొప్పగాచెప్పుకుంటూ వారేకాదు తాము కూడా మంచివారవడం వల్లనే వాళ్ళు కూడా ఇన్నేళ్ళు తమదగ్గర పనిచేస్తూ ఉండడం సాధ్యమయిందనే సంగతిని కూడా మరవకుండా చెపుతుంటారు.

అలాగే కొందరు కువైటీవాళ్ళు కద్దామాలకు తిండి కూడా పెట్టకుండా, సరిగా జీతాలు ఇవ్వకుండా వేధిస్తారనీ అందుకే వాళ్ళు ఇల్లువదిలి పెట్టి పారిపోతారని అలా చేయడం పాపమనీ ఒకావిడ తన అనుభవాల్ని చెపుతుంది. వారిమాటలు, కామెంట్లు వింటున్న కద్దామాలు నవ్వుకుంటూ ఉంటారు.

చాలాకాలంగా అలుపెరగక ఆ యింట్లో పనిచేస్తున్న కమలమ్మ తన ఇద్దరు బిడ్డల్ని పోషించుకుని వారికి ఘనంగా పెళ్ళిళ్ళు చేసింది. వాళ్ళు బాగానే సెటిల్ అయ్యారు. ప్రతినెలా తన జీతమంతా కొడుకులకి పంపిస్తోంది కమలమ్మ. తన బిడ్డలు కదా వాళ్ళు ఆస్తులు కొనుక్కుని సుఖంగా సంతోషంగా ఉండనీ. అంత కంటే నాకేం కావాలి అనుకుంది ఆమె. ఆ కొడుకులు కూడా ఎప్పటికప్పుడు ఫ్లాటు కొనాలనో, ఇల్లు కట్టాలనో, పిల్లల స్కూలు ఫీజులు కట్టాలనో తమ అవసరాల్ని చెపుతూ ఉండేవారు. సెలవలకి ఇంటికి వెళ్ళినప్పుడు ఎంతో ప్రేమను చూపేవారు. తన అవసానదశలో వాళ్ళు బాగా చూసుకుంటారని ఆమె భావించింది.

గత సంవత్సరకాలంగా ఆమెకు ఆయాసం, దగ్గు వచ్చి ఊపిరి ఆడనివ్వటంలేదు. మామా, బాబా పిల్లలు ఆమెను అన్ని ఆసుపతులకు తీసికెళ్ళి చూపించారు కానీ ఫలితం కనబడటంలేదు. ఆఖరికి "షి నీడ్ రెస్ట్" అన్నారు డాక్టర్లు.

అందుకే ఆమె ఇక కువైటును వదిలిపెట్టి తిరిగి ఇండియాకు వెళ్ళిపోయి కొడుకుల దగ్గర వుండి మనవళ్ళను చూసుకుంటూ కాలక్షేపం చేద్దామని నిర్ణయించుకుంది. ఆమె ఆరోగ్య స్థితిని గమనించిన మామా బాబా కూడా ఉండమని బలవంతం చేయలేకపోయారు.

తన సామాన్లు అన్నీ సర్దుకుని ప్రయాణానికి సిద్ధపడింది కమలమ్మ. మామా అయితే కమలమ్మ చేసిన సేవల గురించీ మంచితనం గురించీ అందరికీ చెపుతూ బాధపడిపోతోంది. పిల్లలు దిగులుగా, నీరసంగా కనిపిస్తున్నారు. కమలమ్మ శాశ్వతంగా కువైటులోనే వుండిపోతే బాగుంటుందని వాళ్ళు మనసులో కోరుకుంటున్నారు. అన్నేళ్ళుగా ఇంట్లో అలవాటయిపోయి తమ అవసరాలు తీరుస్తున్న కమలమ్మ లేకుండా ఇల్లు ఎలా వుంటుంది అనే బెంగ వారిని పట్టుకుంది. అర్ధరాత్రిపూట ఏ వేళైనా ఇంటికి తిరిగి వచ్చినప్పుడు అమ్మకంటే ఎక్కువగా అడిగి మరీ కావలసినవి వండి పెట్టి కడుపు నింపేది. ఫ్రెండ్స్ తో పార్టీలయితే కావలసినవన్నీ అమర్చి గంటల్లో అన్ని రకాల స్నాక్స్ తయారుచేసి అందించేది. మరి మరలా ఇలాంటి మనిషిని ఎలా పొందగలం అనే ప్రశ్న వారిలో కదలాడి కళ్ళు చెమ్మగిల్లుతున్నాయి. ఇంతేకదా.. మన దేశం ఆ నేల, గాలి, నీరు అవేకదా శాశ్వతం, ఆనందం అంటూ వేదాంత ధోరణిలో మాట్లాడసాగింది కమలమ్మ. ఆమెకు ఎంత అణచుకుందామన్నా కుదరక గుండెలోని బాధ కన్నీళ్ళ రూపంలో బయటికి వస్తోంది.

ఆనాటితో ఆ యింటితోనూ కువైటు దేశంతోనూ రుణం తీరిపోయింది. సగం పైగా జీవితం కువైటు దేశంలో, ఈ యింటిలోనే గడిచిపోయింది. ఆ యింటివారి కష్టసుఖాలే తనవిగా ఎంచి ఇంతకాలం వారితో గడిపింది. మళ్ళీ తిరిగి వారిని ఇక చూడలేను అనుకుంటేనే ఆమెకు దుఃఖం ఆగడం లేదు.

ఎప్పుడు ఏ అవసరం అయినా తమకు ఫోను చేయమనీ మంచి హాస్పిటల్లోకి వెళ్ళి ఆరోగ్యాన్ని చూపించుకోమని మామా బాబా మరీమరీ చెప్పారు.

ఆగని కన్నీళ్ళతో తీరని దుఃఖంతో వారికి వీడ్కోలు పలికి ఫ్లయిట్ ఎక్కింది కమలమ్మ.

చెన్నై ఎయిర్పోర్టుకి పెద్దోడు మాత్రమే వచ్చాడు.

"చిన్నోడు ఎక్కడరా?" అని అడిగింది కమలమ్మ.

"వాడికి ఏవో పనులున్నాయంటమ్మా అందుకే నన్ను వెళ్ళమని చెప్పాడు" అన్నాడు పెద్దోడు. ఇంటికి క్షేమంగా చేరుకున్నట్లు మామా బాబాకు ఫోను చేసి చెప్పింది కమలమ్మ.

నాలుగురోజులు కొడుకులతో, మనవలతో సంతోషంగా కాలం గడిచిపోయింది.

అప్పుడు మొదలయింది వారికి అమ్మ ఎవరి దగ్గర ఉండాలి అనే సమస్య. అందుకే అందరూ ఒక చోట చేరి మీటింగ్ పెట్టి మొహమాటంగా లేకుండా మాట్లాడుకోసారు.

"నా భార్యకు అమ్మకు అసలే పడదు. ఇంట్లో మనశ్శాంతి వుండదు. అనవసరంగా ఎందుకు సమస్యలు? అమ్మను నువ్వే ఉంచుకో" అన్నాడు చిన్నోడు ఖచ్చితంగా.

"అలా అంటే ఎలా మరిదిగారూ!? మేము కూడా పిల్లలు గల వాళ్ళం మాకు కూడా ఖర్చులు బోలెడు వుంటాయి. ఆమె పేరుతో ఆస్తులు కూడా ఏమీలేవు. ఆమెను జీవితాంతం పోషించాలంటే ఆసుపత్రుల చుట్టూ తిప్పాలంటే మాకు సాధ్యమయే పనేనా? అయినా ఆమెకు ముందుచూపు లేకుండా పోయింది కనీసం తన అవసరాలకు ఖర్చులకు, అనారోగ్యాల కోసం కాస్తంత కూడా పొదుపు చేసుకోకుండా మనమీద ఆధారపడేందుకు తిరిగి వచ్చేసింది. ఆమెను చూడటం భరించడం మావల్ల కాదంటే కాదు కరాఖండిగా చెప్పేసింది" పెద్దకోడలు. వారి మాటలు వింటున్న కమలమ్మ నిర్ధాంతపోయింది. ముప్పై ఏళ్ళు రెక్కలు ముక్కలు చేసుకుని ఎడారిదేశంలో ఒంటరిగా నా అనేవారు లేకుండా పనిచేసి ఎప్పటికప్పుడు బిడ్డలకోసం తను సంపాదించినదంతా పంపిస్తే తనను చూసుకుంటారని, ఆదరిస్తారని, ఆశపడి కువైటు నుండి తిరిగివస్తే తన కొడుకులు కోడళ్ళు ప్రవర్తించే తీరు ఇదా?

తనకు ఆస్తులు లేవని సంపాదన లేదని అర్థమయ్యాక వాళ్ళు ప్రవర్తించే విధానం ఇదా? తన కన్నబిడ్డలు అసలు స్వరూపం ఇదా? డబ్బుకే కాని మనిషికి, బంధానికి విలువలేదా?

కనీసం కువైటువాళ్ళు తనకోసం పడిన తాపత్రయం చూపించిన ప్రేమ తన ఆరోగ్యం కోసం పడిన ఆదుర్దా వీరిలో కొంచెమైనా మచ్చుకైనా కనిపించడంలేదు. తనకోసం దాచుకోకుండా ప్రతినెలా జీతం మొత్తం ఎప్పటికప్పుడూ పంపిస్తే ఈ రోజు వీళ్ళకి ఇంతగా భారమైపోయిందా? మరి ఏదీ దారి? ఇప్పుడు తనేం చెయ్యాలి? జీవితమంతా క్రొవ్వొత్తిలా కరిగించి వీరికి వెలుగును పంచితే ఈరోజు తనను కన్నతల్లిని అనికూడా చూడకుండా చీకటిలోకి త్రోసి వేయాలని భావిస్తున్నారే? ఎలా వీరిలో కలిసి జీవించడం? ఇకముందు ముందు వీరి ప్రవర్తన ఎలా వుంటుందో? ఆవేదనతో కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి కమలమ్మకు.

ఆమె పరిస్థితిని గమనించే స్థితిలో లేరు వాళ్ళు.

ముప్పై ఏళ్ళు దేశానికి ఇంటికి దూరంగా వుండి కష్టపడి పనిచేసి సంపాదించి తనకోసం కొంచెమైనా ఉంచుకోకుండా జీతం మొత్తం తమ అవసరాలకు, సౌకర్యాలకు, విలాసాలకు పంపించిన కన్నతల్లి కష్టాన్ని, కన్నీళ్ళను గుర్తించే స్థితిలో వారు లేరు.

కొడుకులు, కోడళ్ళు కలిసి వాదించుకోవడం మొదలుపెట్టారు.

నాకు అవసరం లేదని ఒకరంటే నావల్లకాదని మరొకరు అంటుంటే వారి మాటలు వినలేక ఆమె మస్తిష్కం మొద్దుబారిపోయింది. ఈ మధ్య కాస్త తగ్గుముఖం పట్టి అణగారి వున్న ఆయాసం, దగ్గు మరలా కమ్ముకొచ్చాయి. ఆయాసంతో ఊపిరి అందక ఉక్కిరి బిక్కిరి అయిపోతూ - అలాగే అక్కడే కూలబడిపోయింది కమలమ్మ.

మూడురోజుల తరువాత కళ్ళు తెరిచేసరికి ఆసుపత్రిలోని బెడ్లో పడుకుని వుంది కమలమ్మ. ప్రక్కనే స్వూలు మీద కూర్చుని వున్న ఒక నర్సు ముఖంలోకి చూసి చల్లగా నవ్వింది. తనవాళ్ళేరి అన్నట్లుగా చుట్టూ కలయజూసింది కమలమ్మ.

"ఇక్కడ మీవాళ్ళు ఎవరూ లేరు. నిన్ను హాస్పిటల్లో చేర్పించిన మొదటిరోజునే వాళ్ళందరూ గట్టిగా పోట్లాడుకుంటూ మాకేం అవసరంలేదు అనుకుంటూ వెళ్ళిపోయారు. ఇంతవరకూ ఒక్కరు కూడా తిరిగి చూడలేదు. వస్తారని కూడా నువ్వు ఆశపడవద్దు" ఓదార్పుగా చెప్పింది ఆ నర్సు. పరిస్థితి అంతా అర్థమయినట్లుగా, భారంగా బాధగా నిట్టూర్చింది కమలమ్మ.

మరుసటిరోజు పెద్దోడు వచ్చి ఎవరినో పరాయివారిని పలకరించినట్లుగా ముక్తసరిగా మాట్లాడి వెళ్ళిపోయాడు.

మరో రెండురోజులకు అమ్మ బ్రతికి వుండా, చనిపోయిందా తెలుసుకుందామన్నట్లుగా చిన్నోడు వాడి పెళ్ళాం వచ్చి ముభావంగా నిలబడి ఆరోగ్య పరిస్థితి గమనించి వెళ్ళిపోయారు.

అస్సలు వీళ్ళు తన కన్నబిడ్డలేనా అనే సందేహం వచ్చింది కమలమ్మకు, జీతం తీసుకున్నందుకు బాధ్యతగా పెంచి పెద్ద చేసిన ఆ కువైటు పిల్లలకున్నంత ప్రేమ వీళ్ళకి లేకుండా పోయిందే అని బాధపడింది ఆమె.

మరో రెండురోజులకు డాక్టరు వచ్చి, పరిక్షించి చూసి అంతా నార్మల్గా వుంది. ఈరోజు డిశ్చార్జి చేస్తాను. ఇక మీరు ఇంటికి వెళ్ళిపోవచ్చు అనగానే మొదట పెద్దోడికి ఫోను చేసింది కమలమ్మ.

వాడు "నిన్ను తీసుకునివచ్చి ఇంట్లో ఉంచుకోడానికి నా పెళ్ళాం అసలు ఒప్పుకోవడం లేదు. తరువాత దానిపోరు నేను భరించలేను. నువ్వు చిన్నోడికి ఫోను చెయ్యమూ" అని రక్కన పెట్టేసాడు.

ఇక గత్యంతరంలేక, వేరేదారిలేక చిన్నోడి నంబరుకు ఫోను చేసింది. ఎన్నిసార్లు చేసినా వాడు ఫోను తీయలేదు. తరువాత తను జాగ్రత్త కోసం రాసి దాచుకున్న పేపర్ మడతలు విప్పి అందులోని చిన్నకోడలి నంబరు వెతుక్కుని ఆ నంబరుకు ప్రయత్నించింది.. చాలాసార్లు చేసి విసిగిపోయాక ఎప్పటికో, మధ్యాహ్నానికి గానీ ఆ కోడలు ఫోను తీయలేదు. తీసాక చాలా కఠినంగా మాట్లాడింది.

"కువైటులో సంపాదించిన డబ్బంతా పెద్దకొడుకు పేరు మీదే పంపించావు. చిన్న వాళ్ళమని మమ్మల్ని ఎప్పుడూ తక్కువగానే చూసావు. ఇప్పుడు నీ బాధ్యత స్వీకరించడానికి మాకేం ఖర్చు పట్టింది. నువ్వు పంపించినది అంతా తిని ప్రోగు చేసుకుని, ఆస్తులు కొనుక్కుని వాళ్ళు సంతోషంగా ఉన్నారు. మాకు అన్ని ఆస్తులు లేక, సంపాదించుకోలేక బాధపడుతున్నాం. నీ ఖర్చుకు కూడా భరించే స్థితిలో లేము. న్యాయంగా అయితే పెద్ద కొడుకుకే ఎక్కువ బాధ్యత ఉండాలి. కాబట్టి వాళ్ళ దగ్గరికే వెళ్ళమ"ని చెప్పేసింది. కమలమ్మ హృదయం కరిగి నీరయింది. ఆ క్షణంలో జీవితం పైనే విరక్తి కలిగింది. ఏం చేయాలి ఎక్కడికి వెళ్ళాలి అనే ఆలోచనతో ఆమె దిండుకు చేరగిలబడి అలసటగా కళ్ళుమూసుకుంది. కన్నీళ్ళు ధారలైనాయి.

కాసేపటికి ఎవరో వచ్చి దగ్గరగా నిలబడి నుదుటిపై చేయి వేసి ఆప్యాయంగా స్పృశించడంతో ఆమె కళ్ళు తెరిచి చూసింది. ఆమె ఆ వార్డులోని ఆ నర్సు ప్రక్కనే నిలబడి దయగా చూస్తూ తన చేతితో కమలమ్మ కన్నీళ్ళను తుడుస్తోంది. ఆ నర్సుపేరు శాంతి. పేరుకు తగినట్లే ప్రశాంతంగా వుంది ఆమె ముఖం.

ఆ నర్సు పంచిన ప్రేమకు, ఆదరణకు దుఃఖం మరింతగా ముంచుకొచ్చింది కమలమ్మకు.

"బాధపడకు కమలమ్మా నా పరిస్థితి కూడా అచ్చం నీలాంటిదే నాకు కూడా ముగ్గురూ కొడుకులే పుట్టారు. సంపాదించినదంతా వాళ్ళకే ఖర్చుపెట్టాను. ఈరోజు వాళ్ళ జీవితాల్లో స్థిరపడిపోయి కన్నతల్లిని కనీసం పలకరించేందుకు కూడా సమయం లేదంటున్నారు. కనీసం కూతుర్లు పుట్టివున్నా తల్లిపైన కాస్త అభిమానం వారి హృదయంలో ఉండేది.

ఏం చేస్తాం? మనలాంటి వాళ్ళకి దేవుడే తోడు. నేను కూడా ఒంటరిగానే జీవిస్తున్నాను. నీకు అభ్యంతరంలేకపోతే నాతోపాటు నా యింటికి రా. నీకు ఇష్టం వచ్చినన్నిరోజులు నువ్వు నాతోపాటు వుండవచ్చు" అంది ఆ నర్సు ఎంతో దయగా.

ఎవరో తెలియని తనపై ఆ నర్సు చూపించిన ఆదరణకు కమలమ్మ కృతజ్ఞతగా చేతులు జోడించి అలాగే వస్తాను అన్నట్లుగా తలవ్రాపి అంగీకారం తెలిపింది. ఇద్దరూ సమవయస్కులు కావడంతో అక్కడ ఆ నర్సు ఇంట్లో రోజులు బాగానే గడిచాయి.

అలా నెలరోజులు గడిచాక ఒకరోజు మనసు వుండబట్టలేక మనవలను చూసి వస్తానని చెప్పి ఇంటికి బయలుదేరింది కమలమ్మ. కొడుకులు, కోడళ్ళు సంతోషంగా ఇంట్లోకి ఆహ్వానించి ఆప్యాయంగా పలకరించారు. వారిలో వచ్చిన మార్పును చూసిన కమలమ్మ ఆశ్చర్యపోయింది. ఎంతో ఆనందించింది. ఇంతలో పెద్దకొడుకు "అమ్మా నీకోసం అన్నిచోట్లా వెదికాం. నువ్వు కనబడలేదు. ఇదిగో కువైటు నుండి మీ మామా, బాబా నీకోసం పదిలక్షల రూపాయలు బాంకు డ్రాఫ్ట్ పంపించారు. ఇది నీ పేరుతో వుండటం వలన బ్యాంకు వాళ్ళు నీ సంతకం కావాలి అంటున్నారు. అందుకే నీకోసం వెదుకుతూ ఉన్నాం. అదృష్టం కొద్దీ నువ్వు తొందరగానే ఇంటికి తిరిగి వచ్చావు లేకపోతే ఈ డ్రాఫ్ట్ తేదీ గడిచిపోయి చెల్లకుండా వేస్ట్ అయిపోయేది" మెరిసే కళ్ళతో సంతోషంగా చెబుతున్నాడు వాడు.

అప్పుడు అర్థమయింది కమలమ్మకి.. వాళ్ళ అకారణ ప్రేమకు కారణమేంటో. వాళ్ళకు ఏ జవాబు చెప్పకుండా మౌనంగా ఆలోచిస్తూ ఉండిపోయింది. ఇంతలో చిన్నకోడలు ఎంతో ప్రేమను చూపిస్తూ ముందుకు వచ్చి కమలమ్మ ప్రక్కనే కూర్చుని ఆప్యాయంగా భుజం చుట్టూ చేతులు వేసింది.

పెద్దకోడలు పెద్దగ్లాసునిండా మజ్జిగ తీసుకొచ్చి "అత్తమ్మా.. ముందు ఈ మజ్జిగ త్రాగండి కాసేపు ఆగాక బ్యాంకు పనిమీద వెళ్ళు" అంటూ గ్లాసును చేతికి అందించింది. చిన్నకొడుకు నవ్వుతూ "అమ్మా.. నేను కారు కొనుక్కోవాలి అనుకుంటున్నాను. నువ్వు నా సగం డబ్బు ఐదులక్షలు ఇచ్చేస్తే వెంటనే కారుకు అడ్వాన్స్ కట్టేస్తాను. తరువాత నిన్ను హాస్పిటల్ కి తీసుకెళ్ళాలన్నా పెద్దగా ఇబ్బంది రాదు" అన్నాడు.

అబ్బు ఎంత నటన, ఎంత కృత్రిమమైన ప్రేమ. ఇదంతా డబ్బుకోసమేనా? క్షణంలో తన కడుపున పుట్టిన బిడ్డలమీద అసహ్యం కలిగింది ఆ తల్లికి.

బ్యాంకు డ్రాఫ్టు చేతిలో పట్టుకుని చిన్నకోడలి చేతుల్ని విదిలించుకుని, పెద్దకోడలు ఇచ్చిన మజ్జిగను త్రాగకుండా పైకి లేచింది కమలమ్మ. ఇంటి బయటికి నడుస్తున్న కమలమ్మను చూసి... "అమ్మా... అమ్మా.. ఎక్కడికి వెళుతున్నావు?" అంటూ ఆదుర్దాగా ప్రశ్నించారు కొడుకులు.

వారికి జవాబేమీ చెప్పకుండా బయటికి రోడ్డు మీదికి వెళ్ళిపోయి ఆటో ఎక్కి నర్సు శాంతి ఇంటి అడ్రసు చెప్పింది.

ఆరోజు ఎందుకో కువైటులోని మామా, బాబా పిల్లలు పదే పదే గుర్తుకు వస్తున్నారు. ఫోను చేసి మాట్లాడాలి అనిపించి మామా నంబరుకు డయల్ చేసింది కమలమ్మ.

కమలమ్మ గొంతు వినగానే మామా ఆనందంతో "కమలా నీకోసం ప్రతిరోజు నీ కొడుకు ఇంటికి ఫోను చేస్తూనే ఉన్నాము. నీ ఆరోగ్యం బాగాలేక నువ్వు హాస్పిటల్లో ఉన్నట్లుగా వాళ్ళు మాకు చెప్పారు. ఆ విషయం తెలిసి మేము చాలా దిగులు పడ్డాము. నువ్వు లేకపోతే ఇక్కడ ఇంట్లో మాకు ఏమీ తోచడంలేదు. పిల్లలు కమలా, కమలా అంటూ వంటింట్లోకి వెళ్ళిపోయి లేదుకదా అని నాలుక్కరుచుకుని వెనక్కి తిరిగి వస్తున్నారు. ఇంట్లో ఎంతమంది పనిమనుషులు ఉన్నా నువ్వు లేకపోతే అసలు బాలేదు. నిన్ను మరలా పిలిపించమని పిల్లలు ఒకటే గొడవ చేస్తున్నారు. ఒక వారం రోజుల్లో నీకు ఫ్లయిట్ టికెట్లు వీసా పంపిస్తాము. నువ్వు వెంటనే బయలుదేరి వచ్చెయ్యి. నువ్వు ఇక్కడ ఏ పనీ చేయనవసరం లేదు. మంచి డాక్టరు దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి నీ ఆరోగ్యాన్ని చూపిస్తాము" అంటూ చెప్పుకుపోతోంది మామా.

తన మీద వారికున్న ప్రేమకు సంతోషించింది కమలమ్మ. "అలాగే వీసా పంపించండి. వెంటనే బయలుదేరి వచ్చేస్తాను. పిల్లలని చూడాలని మనస్సు లాగుతోంది. హాస్పిటల్లోకి వెళ్ళాక ఇప్పుడు నా ఆరోగ్యం కూడా బాగానే ఉంది. " చెప్పింది కమలమ్మ.

వీసా టికెట్లు అందిన వెంటనే శాంతి చేసిన సహాయానికి ఆమెలోని మానవత్వానికి మనసారా కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుని వీడ్కోలు పలికింది.

జీవితంలో తప్పక మరొకసారి కలుద్దామని చెప్పి ఫ్లయిట్ ఎక్కింది కమలమ్మ.

కడుపున పుట్టిన బిడ్డలకు లేని ప్రేమ, అభిమానం కనీసం పెంచిన బిడ్డల్లో అయిన ఉన్నందుకు ఆమె దేవునికి కృతజ్ఞతలు తెలుపుకుంది.

(మరొకథ వచ్చేనెలలో)

Post your comments